
P. Buzogány Árpád

Az emberek nagy mosolyáról

Ámítás, belemagyarázás
semmi határ előtt meg nem torpan.
Az igazság, önzetlenség most
előttünk bénán hever a porban.

Mi mégis árcsökkenést lesünk,
megbeszéljük a világ dolgait,
mindenfélét. Ki amit megunt,
könyvet, ruhát, szerelmezt kihajít.

Holnap mást veszünk, szerzünk, ha csak
lehet, gyorsan, mert zajlik az élet,
mondjuk magunknak, másnak, és nem
számít se szín, se forma, se méret...

Csak a nagy mosolyok. Az álnok
bókók. És kitárulkozó felszín.
Ki a hibás? Mi felel ezért,
milyen gén, vitamin, melyik enzim?

Apró kérdések a rendszerről

Reggel nem szeretnék idegen
kiabálásokra ébredni,
szomszéd helyett nem kell nekem az
idegen vagy éppen a semmi,

és miért túrném el a tolvajt
saját kertemben, udvaromon,
pincémben, és miért követnek
kamerák minden lépést nyomon,

miért hallgatózik százegy fül,
hogy mit mondok és mit kérdezek,
miért kell tudniuk, mit főzök,
kivel kávézok vagy mit eszek,

kiknek vagyok ennyire fontos,
én és a kis macskám, a tarka,

hogy hány négyzetcentiméternyi
lehet annak puha talpa,

s ha felül az ölembe, vajon
balra vagy jobbra teszi fejét,
a szomszéd milyen ajándékokkal
köszönti nőnapkor a nejét,

kinek ez a sok tudnivaló,
mit akar megtudni belőle,
s különben is miért nem lehet
a magántulajdonnak őre,

és a rubrikák között miért
veszett el gondolat, érzelem,
s főleg azt lenne jó tudnom,
kinek mi baja van most velem?

Csatáné Bartha Irénke

Furcsa tánc

(Osztálytársak emlékének)

Táncolni kezdett bolondul
két fiatal a gyöngytüzű havon,
nekik bókoltak hajladozva
a vén gesztenyefák egykoron.

Tündöklő drága kép,
áldott szépségű koreográfia,
csillagok gyújtottak mécseset,
fölgengett az angyali szimfónia.

És táncolt a két fiatal
ég és föld között nevetve,
míg kecses mozdulatuk
belesimult a végtelenbe.
